

9

En orientering fra
Utenriksdepartementet

Økonomisk og pengepolitisk samarbeid

De Europeiske Felleskap

Utenriksdepartementet har fastsatt følgende
betegnelser og forkortelser.

(Den engelske forkortelse er gjengitt i parentes):

EF – De Europeiske Fellesskap (EC)

EØF – Det Europeiske Økonomiske Fellesskap (EEC)

EKSF – Det Europeiske Kull- og Stålfellesskap (ECSC)

EURATOM – Det Europeiske Atomenergifellesskap (EURATOM)

Økonomisk og pengepolitisk samarbeid

Siden den annen verdenskrig er det mellomfolkelige samarbeid om økonomiske og sosiale oppgaver blitt utbygd i et meget hurtig tempo. Landene i De europeiske fellesskap har organisert et særlig nært samarbeid som — med få unntak — spenner over hele feltet av økonomisk og sosial politikk. Dette heftet behandler en meget sentral del av dette samarbeid, nemlig *det økonomiske og pengepolitiske samarbeid*, som tar sikte på å styre utviklingen slik at man oppnår en sterk økonomisk og sosial vekst.

Økonomiske og sosiale oppgaver

Blant de internasjonale samarbeidsorganisasjoner er det tre som har en særlig betydning for det emne som her behandles: Det internasjonale valutafond, Verdensbanken og Generalavtalen for tolltariffer og handel (GATT). Disse organisasjoner har gjort en innsats for å fjerne handelshindringer og skape ordnede valutaforhold. De har i høy grad bidratt til vekst i produksjon og handel.

Det har også Organisasjonen for europeisk økonomisk samarbeid (OEEC), som ble opprettet i 1948 med sete i Paris. Den omfattet nesten alle land i Vest-Europa; dessuten deltok Amerikas forente stater og Canada i dens arbeid uten å være medlemmer. Organisasjonen sto for gjennomføringen av Det europeiske gjenreisningsprogram (Marshall-planen) som i flere år fikk en omfattende finansiell støtte fra Amerika. Gjennom stadige og inngående rådslagninger øvet organisasjonen innflytelse på deltakerlandenes økonomiske politikk, og det lyktes i betydelig grad å finne grunnlag for samordning av medlemslandenes politikk.

Etter at Marshall-planen var gjennomført, ble arbeidet omorganisert, og organisasjonen har fått atskillige nye medlemmer, blant dem Amerikas forente stater, Canada, Australia og Japan. Den bærer nå navnet Organisasjonen for økonomisk samarbeid og utvikling (OECD), et uttrykk for at den ikke lenger er begrenset til Europa, men også omfatter Nord-Amerika, Japan og Australia. Organisasjonen arbeider bl.a. med en samordning av medlemslandenes konjunkturpolitikk og av deres hjelp til utviklingslandene.

Fellesskapslandene og de øvrige land i Vest-Europa deltar aktivt i de organisasjoner som her er nevnt; ikke minst gjelder dette Norge. Den vekst- og velstandsøkning som Vest-Europa — og Norge — har oppnådd i de siste 25 år, henger i stor utstrekning sammen med det omfattende samarbeid som har funnet sted innen disse og forskjellige andre internasjonale organisasjoner med mer spesielle oppgaver.

Regionale sammenslutninger

I etterkrigstiden er det også vokst fram regionale sammenslutninger som ivaretar økonomiske og sosiale oppgaver. I Europa fins tre store sammenslutninger av denne art. De øst-europeiske land har sin egen økonomiske samarbeidsorganisasjon, og Vest-Europa har to regionale sammenslutninger, De europeiske fellesskap (EF) og Det europeiske frihandelsforbund (EFTA), som Norge tilhører.

En del av de regionale sammenslutninger som er dannet, har på mange måter tjent som et supplement til de mer omfattende internasjonale organisasjoner. Dette gjelder i utpreget grad de to vest-europeiske organisasjoner. Den sterke økonomiske vekst som De europeiske fellesskap har oppnådd, har stimulert norsk økonomi, og vårt medlemskap i Det europeiske frihandelsforbund har åpnet nye eksportmuligheter for norsk næringsliv.

Roma-traktatens bestemmelser

Traktaten slår fast at medlemslandene skal «samordne sin økonomiske politikk i nødvendig utstrekning for å nå denne traktats mål». Målene er blant annet å fremme en harmonisk utvikling av den økonomiske virksomhet i Fellesskapene som helhet, en ubrutt og balansert vekst og en stigning i levestandarden.

Denne hovedbestemmelse er utfylt med forskjellige bestemmelser om samarbeid når det gjelder konjunktur-politikk, valutapolitikk og økonomisk politikk på forskjellige andre områder. Det skal også være et nært samarbeid på det sosiale område.

Den samordning som er gjennomført etter disse bestemmelser, skjer i hovedsaken ved rådslagning. Viktige beslutninger blir tatt ved enstemmighet. Det er Fellesskapenes hovedorganer som står for samordningen, men de blir bistått av en rekke underordnede organer: Valutakomiteén, Den konjunkturpolitiske komité, Komiteén for økonomisk langtidsplanlegging, Komiteén for budsjett-politikk, og Sentralbank-komiteén. Samarbeidsapparatet er altså vel utbygd.

Behovet for samarbeid

Selv om det kan påvises mange gode resultater av det mellomfolkelige økonomiske samarbeid, er det likevel klart at samarbeidet ennå ikke er godt nok utbygd. Fremdeles er det ikke tilstrekkelig styring over utviklingen — verken i verdensøkonomien eller Europas økonomi, og aller minst i utviklingslandenes økonomi. Norge har derfor lenge gått inn for å styrke samarbeidet og gjøre det mer forpliktende.

Det samme behov gjør seg gjeldende innen De europeiske fellesskap. Utviklingen i 1960-årene var preget av at tollunionen og den felles landbruksordning ble gjennomført. Medlemslandenes økonomi ble dermed knyttet nærmere sammen, og økonomiske forstyrrelser i det enkelte land kunne lettere enn tidligere få følger også for andre medlemsland. Denne utvikling viste at det var behov for en nærmere samordning av den økonomiske politikk.

Behovet kom særlig tydelig fram under de internasjonale valutakriser i 1968 og 1969. Spekulasjonene omkring valutakursene førte til store internasjonale kapitalbevegelser, og dette gjorde det vanskelig å føre en effektiv penge- og kredittpolitikk i de enkelte land. Den franske nedskrivning og den noe senere tyske oppskrivning skapte nok bedre balanse i de internasjonale betalingsforhold, men disse tiltakene førte også til alvorlige forstyrrelser i Fellesskapenes landbruksordning. Etter denne skal prisene på de viktigste jordbruksvarer være de samme i alle medlemsland, og om noen av dem endrer valutakursene, får dette følger for jordbruksprisene i de enkelte medlemsland. Valutakrisene i 1969 holdt faktisk på å rive grunnlaget bort for hele markedsordningen for landbruksvarer. Det er en av årsakene til at fellesskapslandene til slutt ble enige om å begynne å gjennomføre en økonomisk og pengepolitisk union.

Også internasjonale valutabevegelser *utenfor* Fellesskapene kan forstyrre. De amerikanske betalingsunderskudd har bidratt til å øke Vest-Europas valutareserver. Som følge av dette er det oppstått et spesielt penge- og kapitalmarked, det såkalte «eurodollar-marked», som danner grobunn for store spekulasjonsbetonte kapitalbevegelser i mai 1971. Selv om denne valutakrise først og fremst skyldtes forhold som Fellesskapene ikke har herredømme over, understreket den behovet for en bedre samordning av den økonomiske politikk og pengepolitikken i medlemslandene.

Tidligere planer for samarbeid

Tidligere er det lagt fram flere planer eller skisser for en utbygging av det økonomiske og monetære (pengepolitiske) samarbeid i Fellesskapene. «Monetær» omfatter i denne sammenheng både den indre penge- og kredittpolitikk og den ytre valutapolitikk. Opplegget har variert en del. I noen av planene ble hovedvekten lagt på valutasamarbeid. Andre planer har bygget på den oppfatning at en nærmere samordning av den økonomiske politikk må gå forut for et mer forpliktende samarbeid på det monetære område.

Kommisjonen la i februar 1969 fram den såkalte Barre-plan, som fikk denne betegnelse etter Kommisjonens visepresident Raymond Barre. Planen inneholdt flere forslag om en bedre samordning av medlemslandenes økonomiske politikk. Det ble også foreslått at sentralbankene skulle inngå en avtale om kortsiktig valutastøtte, og at det skulle innføres en ordning med finansiell bistand til land som kommer i betalingsbalansevansker. Forslagene ble godkjent i prinsippet av Ministerrådet i juli 1969, og det er senere truffet vedtak for å gjennomføre dem.

På et møte i Haag i desember 1969 mellom stats- eller regjeringssjefene i Fellesskapslandene ble det oppnådd enighet om å utarbeide en plan for å opprette en økonomisk og monetær union. I mars 1970 la Kommisjonen fram et opplegg, og Ministerrådet oppnevnte deretter en arbeidsgruppe under ledelse av Luxembourgs statsminister, *Pierre Werner*, for å gjennomgå både denne og tidligere planer. Arbeidsgruppen la i mai 1970 fram en foreløpig rapport som ble drøftet av Ministerrådet. Gruppens endelige rapport forelå i oktober 1970.

Hovedpunktene i Werner-planen

Werner-gruppen mente at man burde gjennomføre en fullstendig økonomisk og monetær union innen 1980. Medlemslandenes valutaer ville da kunne omveksles fritt til faste og uforanderlige kurser. Penge- og kredittpolitikken skulle sentraliseres, og valutapolitikken bli et felles anliggende. Medlemsstatene måtte føre en enhetlig politikk i spørsmål som angikk kapitalmarkedet, og også den offentlige budsjettpolitikk måtte samordnes i den utstrekning det var nødvendig.

Etter gruppens oppfatning ville det bli nødvendig at de felles organer fikk myndighet til å treffe en rekke beslutninger som hittil hadde vært tillagt nasjonale myndigheter. Denne overføring av ansvar ville, mente den, være av grunnleggende betydning og medføre en gradvis utvikling av politisk samarbeid.

Gruppen foreslo opprettet to nye overnasjonale organer med besluttende myndighet:

- (a) Et beslutningssenter for økonomisk politikk.
- (b) Et fellesskapssystem av sentralbanker.

Overføringen av større myndighet til Fellesskapene skulle skje parallelt med overføring av tilsvarende parlamentarisk ansvar fra det nasjonale plan til Fellesskapene. Beslutningssentret for økonomisk politikk skulle være politisk ansvarlig overfor Europaparlamentet. Opplegget forutsatte også systematiske rådslagninger med arbeidsgivernes og arbeidstakernes organisasjoner.

Arbeidsgruppen understreket at den økonomiske og monetære union måtte gjennomføres gradvis. Arbeidsgruppen fremholdt også at unionen skulle tjene til å styrke den internasjonale arbeidsdeling og ikke bety noen ny økonomisk blokk.

Rapporten inneholdt nærmere retningslinjer for *første etappe* av gjennomføringen. Denne skulle begynne 1. januar 1971 og ha en varighet på tre år.

Werner-planens mottakelse

Kommisjonen ga uttrykk for at den stort sett var enig i Werner-gruppens hovedsynspunkter på en økonomisk og monetær union, og sluttet seg til forslaget om en etappevis iverksettelse av unionen innen 1980, slik at den første etappe på tre år skulle starte 1. januar 1971. Stort sett var Kommisjonen også enig i Werner-gruppens forslag til tiltak i første etappe.

På flere vesentlige områder inntok Kommisjonen imidlertid en annen holdning enn Werner-gruppen. Kommisjonen stilte seg avvisende til forslaget om å opprette et nytt økonomisk beslutningssenter, og den mente at spørsmålet om ansvarsfordelingen mellom Fellesskapene og medlemslandene kunne tas opp på et senere tidspunkt.

Ministerrådet drøftet saken i flere møter uten at det lyktes å oppnå enighet. Uenigheten gjaldt i første rekke spørsmålene om overføring av myndighet og om nye institusjoner. Mens Frankrike motsatte seg en større grad av overnasjonalitet, gikk de øvrige lands delegasjoner inn for en gradvis overføring av myndighet til fellesskapsplanet, underlagt Europaparlamentets kontroll. De fleste medlemsland mente også at gjennomføringen av unionen forutsatte endringer i Romatraktaten. Frankrike hevdet derimot at unionen kunne gjennomføres med utgangspunkt i traktatens bestemmelser.

Den tyske forbundskansler Brandt og den franske president Pompidou møttes i slutten av januar 1971. Her avfant man seg på tysk side med den franske holdning, og dermed var det skapt grunnlag for et kompromiss i Ministerrådet.

De vedtatte planer

Ministerrådet møtte 8. og 9. februar 1971 og vedtok en resolusjon om etappevis gjennomføring av en økonomisk og monetær union. Målet er at Fellesskapene ved slutten av denne prosess skal:

«Utgjøre en sone der personer, varer, tjenester og kapital beveger seg fritt, uten konkurranseforvridning og uten at dette fører til strukturell og regional ulikevekt, under forhold som gjør det mulig for næringslivet å utøve sin virksomhet i fellesskapsmålestokk.

Utgjøre en særskilt monetær enhet innenfor det internasjonale system, karakterisert ved total og uomstøtelig konvertibilitet mellom valutaene med eliminering av marginene for valutakurssvingninger og ugjenkallelig fastsettelse av paritetsforholdene som er absolutt nødvendige forutsetninger for å skape en enhetlig valuta, og med en fellesskapsorganisasjon av sentralbanker.

Inneha på det økonomiske og monetære området den kompetanse og det ansvar som gjør det mulig for dets institusjoner å sikre styringen av unionen. For dette formål treffes de nødvendige beslutninger om økonomisk politikk på fellesskapsnivået og den nødvendige myndighet tillegges Fellesskapets institusjoner.»

Resolusjonen gir uttrykk for at Fellesskapene etter hvert må ta i bruk en rekke virkemidler som kan tre i stedet for eller komme i tillegg til nasjonale virkemidler. Men resolusjonen tar ikke stilling til hvordan ansvaret skal fordeles mellom Fellesskapene og medlemslandene. Det blir istedet brukt temmelig varsomme formuleringer. Det blir sagt at fordelingen må være avhengig av hva som er nødvendig for samholdet i unionen og for at de felles tiltak skal bli effektive. Overføringen av myndighet skal begrenses ut fra dette hensyn.

Det vil fortsatt bli de nåværende felles institusjoner — med Ministerrådet som den viktigste instans — som skal utøve den myndighet Fellesskapene etter hvert måtte få på det økonomiske og monetære område. Det er ikke noe som tyder på at man vil endre prinsippet om at alle viktige beslutninger skal treffes ved enstemmighet.

For *første etappe*, som omfatter årene 1971—1973, trekker resolusjonen opp et konkret program. I denne etappe vil det ikke finne sted noen overføring av myndighet, men de enkelte land skal ta hensyn til de felles interesser og til hvordan deres politikk virker inn på andre medlemsland. Kommisjonen skal før 1. mai 1973 rapportere om den framgang som gjøres i første etappe og legge fram forslag om fordeling av myndighet og ansvar mellom Fellesskapene og medlemsstatene. På dette grunnlag skal Ministerrådet vedta de nødvendige tiltak for å gjennomføre den økonomiske og monetære union.

Resolusjonen sier ikke på hvilket grunnlag disse tiltak skal iverksettes. Det kan skje på grunnlag av traktatens nåværende bestemmelser, ved enstemmige rådsvedtak eller på grunnlag av en revidert traktat. En revisjon forutsetter i tilfelle nye forhandlinger mellom medlemsstatene. Uansett hvilken fremgangsmåte som blir valgt, kan man regne med at enstemmighetsreglen vil komme til anvendelse.

Unionens utforming

På grunnlag av Roma-traktatens bestemmelser om *samordning av den økonomiske politikk*, er det som nevnt nedsatt flere samarbeidskomitéer, og såvel Rådet som Kommissjonen har i årenes løp avgitt mange tilrådinge om den økonomiske politikk. Det er også innført plikt til rådslagninger forut for nasjonale tiltak som vil kunne virke inn på den økonomiske situasjon i Fellsskapene og føre til avvik i forhold til de langtidsprogrammer som er vedtatt. Rådsresolusjonen av 9. februar 1971 innebærer en utvidelse av denne samordning. Tre ganger årlig skal Rådet drøfte den økonomiske situasjon og utviklingstendensene og utarbeide retningslinjer for den økonomiske politikk. Blant annet gjelder dette oppstilling av rammer for statsbudsjettene. Rådet har også vedtatt et særskilt økonomisk program for perioden 1971—1975 som tar sikte på sterk økonomisk vekst med moderat prisstigning og overskott i utenriksøkonomien.

De europeiske fellesskap har allerede et utstrakt samarbeid om *penge- og kredittpolitiske spørsmål*. Rådsresolusjonen av 9. februar 1971 forutsetter at sentralbankene til slutt går sammen i en felles organisasjon, men foreløpig tas det bare sikte på å gi alminnelige retningslinjer for penge- og kredittpolitikken. Disse vil blant annet gjelde bankenes likviditet, kredittutviklingen og rentenivået.

Når det gjelder *skattepolitikken*, tar Roma-traktaten i første rekke sikte på å avvikle nasjonale bestemmelser som virker diskriminerende eller hindrer opprettelsen av det felles marked. Som et første skritt vil merverdi-skatt (moms) være innført i alle medlemsstater fra 1. januar 1972. Derimot er det ikke truffet vedtak om harmonisering av satsene, som varierer betydelig mellom landene. Det forekommer også inntil fire forskjellige satser innefor ett og samme land. Arbeidet med harmonisering av andre avgifter (særavgifter) har gått meget tregt, og med hensyn til bedriftsbeskatning og lignende er det bare oppnådd beskjedne resultater. Rådsresolusjonen av 9. februar 1971 trekker opp et program for å videreføre harmoniseringen. Rådet vil i første etappe begrense seg til å fortsette den tekniske harmonisering av merverdiavgiften og særavgiftene. Dette tekniske arbeid er ment å være utgangspunktet for en eventuell harmonisering av avgiftssatsene på lengre sikt.

Roma-traktaten inneholder forskjellige bestemmelser om *frigjøring av kapital-bevegelser*. I den utstrekning det er nødvendig for at det felles marked skal virke tilfredsstillende, skal medlemsstatene gradvis oppheve restriksjoner på overføring seg imellom av kapital tilhørende personer som er bosatt i EF-landene. Medlemsstatene skal avskaffe forskjellsbehandling på grunnlag av statsborgerskap eller bosted. I henhold til direktiver av 1960 og 1962 gjelder det en ubetinget forpliktelse til å oppheve bestemmelser som hindrer direkte investeringer fra andre medlemsland, og tilsvarende bestemmelser som gjelder omsetning av verdipapirer og kreditter ved løpende forretninger, skal også oppheves. I første etappe skal det gjøres vedtak om en gradvis frigjøring av utstedelsen av verdipapirer. Dessuten skal det innføres en samordning av medlemslandenes politikk i spørsmål som angår kapitalmarkedet.

I følge Roma-traktaten skal medlemslandene *samordne* valutapolitikken, og det er opprettet en rådgivende Valutakomiteé. I 1964 ble medlemslandene pålagt å rådføre seg med hverandre i denne komitéen når de skal ta stilling til internasjonale penge- og kredittspørsmål. Det samme gjelder beslutninger om å utnytte internasjonale kreditter eller om å delta i internasjonale støtteordninger. Rådsresolusjonen av 9. februar 1971 har som langsiktig mål å få slutt på kurssvingninger mellom medlemslandenes valutaer. I første omgang er sentralbankene anmodet om å holde kurssvingningene innenfor forholdsvis snevre grenser, men denne beslutning synes å være stilt i bero foreløpig på grunn av de valutapolitiske begivenheter i mai 1971.

Roma-traktaten forutsetter *gjensidige støtteordninger* som et viktig ledd i samarbeidet. Dette er fulgt opp ved innføring av kortsiktige og mellomlange låneordninger til bruk for land som kommer i betalingsbalansevansker. Under disse ordninger kan det gis støtte for inntil 4 milliarder dollar.

Sluttord

Planene om en økonomisk og monetær union må ses som en naturlig videreføring av tidligere samarbeidstiltak. Rådsresolusjonen av 9. februar 1971 viser at det er politisk vilje til å nå fram til en slik union. Som det vil fremgå av fremstillingen foran, rår det imidlertid betydelig uenighet om hvordan styringen av den økonomiske og monetære union skal foregå. På den ene side står talsmenn for sterke overnasjonale organer som skal være ansvarlige overfor en parlamentarisk forsamling valgt av innbyggerne i Fellesskapslandene. På den annen side står de som mener at samarbeidet må bygge på de bestående organer med Ministerrådet som øverste instans. Det er inntil videre denne siste linje som vil bli fulgt, og man kan gå ut fra at enstemmighetsprinsippet fortsatt vil gjelde i alle viktige saker.

Gjennomføringen av en økonomisk og monetær union vil innebære overføring av mer myndighet til Fellesskapene. En slik overføring behøver imidlertid ikke å bety noe reelt tap av nasjonal suverenitet, da medlemslandene sammen får en større innflytelse over den samfunnsøkonomiske utvikling, og det enkelte land får medinnflytelse over beslutninger som er av betydning for det. Særlig vil et lite land ha fordel av at også de større land blir bundet til å følge regler som er avtalt.

Det program som Fellesskapene har trukket opp for første etappe, er ikke særlig vidtgående, og de konkrete vedtak som ble truffet den 9. februar 1971, innebærer i hovedsaken en bedre samordning av den økonomiske politikk og en utvidet gjensidig valutastøtte. Selv om samarbeidet vil kunne få en mer forpliktende karakter enn det samarbeid Norge gjennom forskjellige organisasjoner deltar i i dag, innebærer dette ikke noe prinsipielt nytt. Det norske standpunkt har også tidligere vært at internasjonale rådslagninger om økonomisk politikk må gis et forpliktende innhold dersom de fullt ut skal bli til nytte.

Den videre utbygging av unionen vil kreve nye utredninger og sikkert også langvarige forhandlinger før det blir truffet konkrete vedtak. En full avklaring kan man tidligst få i 1973 etterat forutsetningsvis nye medlemmer er opptatt. Da skal De europeiske fellesskap ved enstemmighet ta stilling til utviklingen etter første etappe. På denne bakgrunn er det for tiden vanskelig å vurdere de mer langsiktige følger av et så nært samarbeid som en økonomisk og monetær union vil føre med seg.

Virkningene for norsk økonomi vil avhenge av den endelige form unionen får og av den økonomiske politikk som vil bli ført. Men selv om det ennå er vanskelig å bedømme konsekvensene, må en regne med at den økonomiske og monetære union vil kunne få stor betydning for den økonomiske utvikling i medlemslandene.

Etter alt å dømme vil det måtte foretas betydelige endringer og omstillinger i de enkelte lands bruk av *virkemidler* i den økonomiske politikk. En rekke av de virkemidler som landene nå nytter for å regulere økonomien, vil bli påvirket av samarbeidstiltakene; andre vil bli overført til Fellesskapene. Særlig gjelder dette virkemidler innenfor penge- og kredittpolitikken, valutapolitikken og finanspolitikken.

Den planlagte fastlåsing av valutakursene mellom Fellesskapslandene kan i første omgang fortone seg som et alvorlig inngrep i nasjonalstatenes myndighetsområde. Landenes reelle uavhengighet på dette området er imidlertid etter hvert blitt sterkt innsnevret, dels som følge av internasjonale avtaler, dels fordi landene har vennet seg til den oppfatning at man helst bør unngå å endre valutakursene.

Den forutsatte frigjøring av kapitalbevegelsene vil kunne få stor praktisk betydning. En slik frigjøring vil for land som i likhet med Norge har en utbygget kontroll med kapitalbevegelser overfor utlandet, kunne føre til en svekkelse av viktige virkemidler i penge- og kredittpolitikken. Det vil ikke være mulig å ha et alminnelig rentenivå som atskiller seg nevneverdig fra rentenivået i andre fellesskapsland. På den annen side vil Norge, som andre land, fremdeles ha mulighet for rentesubsidiering av lån til prioriterte formål i distriktpolitikken og sosialpolitikken. Statsbankene vil således i det alt vesentlige kunne fortsette sin nåværende utlånsvirksomhet.

Følgene av den utvikling som er skissert foran, vil i høy grad avhenge av om det lykkes å skape tilfredsstillende virkemidler på fellesskapsplanet. I stor utstrekning vil Fellesskapsorganene disponere over virkemidler som ikke lenger har noen praktisk betydning for de enkelte medlemsland, og de vil også kunne utforme en politikk for å regulere forhold som det har vist seg vanskelig å mestre på nasjonal basis, for eksempel kontroll med internasjonale foretak og med Eurodollar-markedet. I den utstrekning anvendelsen av bestemte virkemidler begrenses på det nasjonal plan og føres over til Fellesskapsplanet, vil det være av vesentlig betydning at Fellesskapets organer blir satt i stand til å nytte virkemidlene på en effektiv måte.

De Europeiske Fellesskap

bygger på

Traktaten om det europeiske kull- og stålfellesskap — EKSF

Traktaten om det europeiske økonomiske fellesskap (Fellesmarkedet) — EØF

Traktaten om det europeiske atomenergifellesskap — EURATOM

Medlemmer i EF:

Belgia — Tyskland — Frankrike — Italia —
Luxembourg — Nederland.

EF's ORGANER:

Ministerrådet

Bestemmende organ.

6 medlemmer, en regjeringsrepresentant fra hvert av medlemslandene.

Kommisjonen.

Initiativtakende, administrerende og utøvende organ.

Oppnevnes av regjeringene etter felles overenskomst.

9 medlemmer, 2 fra Tyskland, Frankrike og Italia.

1 fra Belgia, Luxembourg og Nederland.

Domstolen.

Kontrollerende organ.

Oppnevnes av regjeringene etter felles overenskomst.

7 medlemmer.

Europaparlamentet.

Parlamentarisk organ.

Oppnevnes av de enkelte lands parlamenter.

Tyskland, Frankrike og Italia har hver 36 representanter,

Belgia og Nederland hver 14 representanter,

Luxembourg 6 representanter.

Utenriksdepartementet har etter oppdrag fra Regjeringen utgitt en serie brosjyrer om aktuelle spørsmål i forbindelse med søknaden om norsk medlemskap i EF.

Hittil utkommet:

1. Roma-traktaten blir til
2. Arbeidsmarkedet og fagbevegelsen
3. Politisk samarbeid
4. Fiskeriene
5. EF's organisasjon
6. Sosialpolitikken
7. EF og utviklingslandene
8. Landbruket
9. Økonomisk og pengepolitisk samarbeid
10. Skipsfarten
11. Industri og handel
12. Distriktspolitikk

Brosjyrene fåes ved henvendelse til
Statens informasjonstjeneste,
Youngstorget 3 - Oslo-Dep., Oslo 1.

Utgitt september 1971

Konsulenter: Statens informasjonstjeneste, Statens trykningskontor

Lay-out: Ingolf Holme

Trykk: Reklametrykk A/S, Bergen.